

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč“.

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
dajih ob **torih, četrkih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 8. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za jeden mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačujejo naprej na naročbo
brez priložne naročnine se uprava ne
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.
izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
jema **upravnštvo** ulica Molino pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odprte reklama-
cije so proste poštnine.

Viši oziri — tuji vplivi!

Mi imamo res ljuba sosedu na jugu in na severu. Ta sosedu imajo zahvaliti avstrijski Slo-
vani, da njih veljava v tej državi ni v nikakem
razmerju z njih važnostjo in njih številom. Povo-
dom razprave v zbornici poslancev o abnormalnih
razmerah na Primorskem je sporočil dunajski do-
pisek ljubljanskemu „Slovencu“, da je grof Ba-
deni uverjen, da se godi krivica Slovanom na
Primorskem, da bi rad pomagal, a da ne more za
sedaj, ker so mu na potu — „viši oziri“. Menda
ne treba mnogo ugibati, da pogodimo, komu da
veljajo ti naši avstrijski „viši oziri“? Na dlani
je pač, da ti „viši oziri“ imajo svoj izvor v seda-
nji evropski konstelaciji, ali da govorimo še kon-
kretnije: v razmerju med Avstrijo in Italijo na
podlagi trozveze. Denimo tudi, da bi se oficijelna
Italija — ako bi bilo po njenem — ne utikala
rada v notranje stvari države avstrijske, denimo,
da ne bi pomočila peresa v tintnik radi primorskih
— sit venia verbo — preobsestnežev in kričačev.
To bi bilo gotovo korektno in verjemo, da bi ofi-
cijelna Italija rada postopala korektno, ako bi —
mogla in smela!! Ali tu ima stvar svojo kljuko:
oficijelna Italija ni svobodna gospodinja svoje
lastne volje, ona ne sme, tudi ko bi hotela! Ona
ne sme, ker ima poleg sebe drugo moč, ki bi jej
lahko postala jako nevarna, ker ima poleg sebe
neslužbeno Italijo. To sti dve vrstnici, ki de-
lujeta vsporedno in vzajemno jedino le zato, ker
imati strah jedna pred drugo. Ne, prav za prav
ni tako! Neslužbena Italija ne pozna ni ozirov ni
strahu. Ampak le službena Italija je tak voditelj,
ki mora voditi tako, kakor hoče nje — vojenec!
Neslužbeni Italiji ne prihaja niti na misel, da bi
jemala ozirov na položnje svoje službene „vodi-
teljice“; marveč nje glavna moč je ravno v nje
brezobzirnosti. Le nie zlata brezobzirnost jo uspo-

sobljuje in stavlja v tako srečno položnje, da more
diktirati oficijelni Italiji, z bok česar opazujemo že
dolgo, da poslednja vrši pokorno in poslušno, če-
tudi tajno, kar zahteva brezobzirno prva.

Iz tega čudnega in za italijanske razmere
značilnega razmerja med tema dvema siloma iz-
virajo tudi za Avstrijo tisti „viši oziri“, na katere
se izgovarja grof Badeni kakor na tisto kljuko,
ob katero se zadevle, ako se le gane v ta na-
men, da bi na Primorskem odpravil — nenormalne
odnošaje, na katerih trpi tisti slovanski živelj, ki
je velik trn v peti neslužbene Italije.

Pomislimo moramo namreč, da nima le ofi-
cijelna Italija svojih diplomatskih zvez z avstrijsko
državo, ampak da ima tudi neslužbena Italija
svojih „ambassadeurjev“ med avstrijskimi držav-
ljani gotove in poznane vrste. In tako se snče stroj
z vso točnostjo: kadar se čutijo vznemirjene in uža-
ljene „ambassadeurji“ neoficijelne Italije v avstrij-
skih pokrajinah, javljajo to hitro svojim višim doli
v Rimu; le-ti pritisnejo hitro na kroge oficijelne
Italije, le-ta se mora obrniti svojimi prošnjami
semkaj preko črnorumenih kolov in — „viši oziri“
so gotova stvar. Kajti stvari v Italiji so menda
dozorele že tako daleč, da bi neoficijelna Italija
utegnila postati nevarna ne le vladi oziroma so-
dobnemu ministerstvu, ampak še — komu druge-
mu. Tako nastajajo tisti „viši oziri“, ki so sodo-
ločilni na avstrijski politiki — v Primorju!

Toda, rekli smo že uvodoma, da mi imamo
svojega sosedu tudi na severu države, ki ni baš
nedolžen na tem, kakor so se razvile stvari v
Avstriji. Nočemo biti nelojalni, nočemo natolcevat;
nočemo torej trditi, da je še danes tako. To pa
lahko rečemo mirno vestjo, da je bilo tako do časov
bližnje minulosti, da so nemški pritiski usodno
vplivali na razvoj stvari v Avstriji. Tega pa menda
ne treba praviti, da se to ni nikdar godilo na korist
avstr. Slovanom. Gotovo beležimo le zgodovinsko

dejstvo, ako rečemo, da je nemški vpliv izdatno so-
deloval na ustvarjenju duvalistiške oblike te države
in da je le-ta vpliv donesel nestrpnemu in teori-
stičnemu življu madjarskemu odločilno besedo v
vnanji politiki monarhije ter je tudi notranje po-
litiško življenje v tej polovici države spravil v
zavisnost od ogerske polovice, tako, da so oger-
ski magnetje postavljali in strmoglavljali tudi av-
strijska ministerstva. Klasičen vzgled tega madjar-
skega, po milosti Nemčije nastavljenega nadvladja je
padec ministerstva Hohenwartovega, leta 1870., ko
je ta državnik hotel izvršiti veliko patrijotičsko
delo: pomirjenje naroda češkega. Tako je vnanji
nemški vpliv porušil najlepše namene in takrat se
je začela za avstrijsko slovanstvo doba najhujšega
nemškoliberalnega pritiska, doba ljutega progan-
janja. Eklatanten dokaz o vplivanju Nemčije na
razvoj stvari v Avstriji smo našli ravno včeraj v
listu „Neue Freie Presse“. Tam je namreč pona-
tisnjeno pismo, ki je je pisal l. 1877. nemški dr-
žavnik Lothar Bucher madjarskemu politiku Franu
Pulszky-mu. Pismo se glasi:

„Ljubi prijatelj! Da ni sinoči tako deževalo,
spremil bi Vas bil nekoliko, da odgovorim resno
na sum, ki ste ga izrekli na pol šalé se. Dokler
obstoje Bismarck in njegove tradicije, ne bode
Nemčija nikdar špekulirala na razpad
Avstrije. Do razpora bi moglo priti le od Vas,
menim od Cislitavije. Mi vam hočemo biti dobri
sosedje, in ko se zopet zgubi nezaupanje, ki se je
razvilo zopet sedaj po prozorni intrigi, stopili bi
lahko v tesneje, trdneje razmerje — vzajemno
jamstvo posesti —, kar smo ponudili Beustu, a je
le-tá odklonil zasmehom. Držite le grofa Andrassyja,
za čegar vzdržanje storimo tudi mi vse mogoče.
Vedno Vaš — Bucher“.

To pismo govori cele knjige. Držite Andras-
syja! Andrassy je bil minister za vnanje stvari;
Andrassy je bil zasnovatelj madjarskega vpliva v

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

120

ROMAN.

— Francoski pisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Ded je bil v svoji pisarni, v majhnem, od
glavnega poslopja ločenem paviljonu, kjer je po
cele dni ril po mapah, predalih in velikih račun-
skih knjigah z zelenim hrbtom, poln nekove strasti
za birokratiško vedenje — poznejši vpliv nekda-
nje nevednosti njegove in premagujočega utisa,
katerega je nanj delala v njega mladosti pisarna
selskega notarja.

Ta čas je bil tam v družbi poljskega čuvaja,
nekakega kmetskega ogleduha in plačanega ova-
duha, ki mu je moral povedati vse, kar se je v
okolici godilo in govorilo.

Bil je ljubljeneec svojega gospoda, ime mu je
bilo Fouinat (Fouine — kuna. Op. prel.) in je
imel ploščato glavo ter potuhnjeno, krvoločno vna-
njost svojega soimenca.

Ko je videl starec, kako je njegova vnukinja
ustopila blede in tresoča se ukljub svoji kožuho-
vini, je spoznal, da se je moralo zgoditi kaj po-
sebnega, nenavadnega. Fouinatu je dal znamenje
in ta je izginil, potisnivši se skozi na pol odprta
vrata, kakor da je zlezal v zid.

„No, malička, kaj pa je? saj si vsa razcu-
kana!“ je rekel ded, ne da bi vstal izza velikan-
ske pisne mize.

Beseda „razcukana“ je pomenila v njegovem

govorjenju zmešana, vzružena, pobita in se je po-
polnoma ujela s stanjem, v katerem je bila
Klara. Hitra hoja po mrazu, napor, s katerim se
je odločila za to pot, je dal njenemu obrazu ne-
kak tuj izraz. Ne da bi jo bil ded povabil, je
sedla, objemši starega gospoda, h kaminu, v ka-
terem so veselo pokljajale gorela velika polena, suh
mah in v parku nabrani jelkovi štorži. Niti toliko
časa ni imela, da bi otrsela ivje, ki je kapljalo od
njene naličja, marveč je vsled svojega sklepa
takoj pričela razlagati, zakaj je prišla, predno je
moglo pričeti uplivati nanjo ozračje strahu in bo-
jazni, ki je obkroževalo deda, ter iz njega delalo
nekakega boga strahu.

Trebalo jej je poguma, da jej ni zastala be-
seda in da se ni zmešala v pričo srpega pogleda,
katerega je od prvih njenih besed z izrazom zlob-
nega veselja upiral vanjo, v pričo trdih ust, kojih
ustnice so bile kakor v namerovanem molku močno
stisnjene ter so vidno kljubovale slehernemu srč-
nemu občutku. A ona je brez prenehljaja govorila
do konca, bila je spoštljiva, ne da bi se poniže-
vala, skrivala je svojo razburjenost ter v istinito-
sti svojega poročila dobila nekako odločen glas in
izraz. Kdor bi bil ta dva človeka videl skupaj —
njega hladno in mirno iztegnjenega v naslanjaču,
roke v žepih sive, volnate jope, njo pa plaho pri-
zadevajočo se, da bi našla pravo besedo, kakor bi
vsaki bila dana moč, obsediti jo ali pa osvoboditi
— ta bi gotovo ne bil slutil, da ima pred sabo

vnukinjo in deda, marveč da vidi zatoženko pred
preiskovalnim sodnikom.

Jedino, kar je čutil on, bilo je veselje, ponos
zaradi zmage, katero je slavil. — Sedaj so prišli
slednjič premagani, ti napihnjeni Fromonti in so
potrebovali starega Gardinoisa! Nečimernost, glavno
svojo strast, kazal je zoper svojo voljo v vsem
svojem vedenju. Ko je Klara dovršila, povzel je
besedo, pričel, kakor se razume samo ob sebi:
„Saj sem vedel... saj sem naprej pravil... bil sem
prepričan, da bode stvar imela slab konec...“ na-
daljeval nekaj časa s tem trdim, žaljivim glasom
ter završil z izjavo, da z ozirom na svoja, vsej
rodbini znana načela, ne more posoditi niti solda.

Klara je pričela govoriti o svojem otroku, o
imenu svojega soproga, ki je bilo tudi ime njenega
očeta, in katero je v nevarnosti, da jo bankrot
onečasti. Starec je ostal hladen in neupogljiv ka-
kor prej ter je porabil njeno ponižanje, da jo je
potrl še bolj. Spadal je med tisto vrsto kmetov,
kateri na tla padlega nasprotnika nikoli ne za-
pusté, da bi mu ne utisnili na obraz še žrebljev
svojih skorenj.

„Vse, kar ti morem reči, malička moja, je to,
da vam Savigny stoji odprt. Tvoj mož naj le pride
sem... potrebujem pisarja. Za letnih dvanajst sto
frankov in razven tega stanovanje in hrano za vso
rodbino bode v redu držal moje listine. Povej mu
to v mojem imenu in glejte, da pridete sém“.

(Pride še.)

vnanji politiki, ta mož je bil iniciator protislo- vanske politike na Balkanu, one politike, ki bi bila lahko postala usoda za naše interese na Balkanu. Na srečo je modrost našega vladarja še pravočasno spoznala nevarnost in je zastavila svoja prizadevanja v ta namen, da popravi, kar je grešil pod zaščito Nemčije narasli madjarski vpliv. Poto- vanjem Njegovega Veličanstva Frana Josipa I. v Petrograd je bila završena korektura onih grehov.

Dokazali smo torej, da le v vplivanju od vnanje strani je iskati izvora žalostnemu polo- ženju avstrijskega slovanstva; sosebno pa onim „višim ozirom“, na katere se izgovarja grof Ba- deni, ko dopušča, da trajajo nadalje razmere, o katerih pripoznava sam, da so krivične za primorske Slované!

Ljudstvo, kateremu se dobro godi.

(Zgodopisna črtica. Sp. IV. F.)

Ni, da bi, iskaje dokazov, segali v zgodo- vino nazaj, kako je ljudstvo, stoječe na nekem višku blagostanja in gospodarske samosvestnosti, mimo ljudstva, ki slučajno ne uživa istih dobrot svojega Stvarnika. No, zgodovina Egipčanov, Grkov in Rimljanov nas uči, da so bili ti narodi, stoječi na visočini svojedobne omike, kakor na visočini blagostanja, ponosni in tudi dokaj prevzetni na- rodi.

Za propadom Rima dvigali so se zopet drugi narodi, mej tem, ko so poleg njih živeči p a d a l i ali stali nizko in nižje od onih. Valovje člove- štva v morju usode, dvigalo se je vedno poleg padajočega in tako bode vedno, dokler bo živelj na zemlji človeški rod.

A mi imamo dokazov dovolj pred očmi, okoli sebe, v naši dobi, kako je ljudstvo, ki je slučajno in dasi morda le za kratek hip zgodovine na višku blagostanja in gospodarske samosvestnosti.

Hočem govoriti nalašč samo o ljudstvu, ki živi znami na eni zemlji, pod isto državno upravo in s katerim bi mi Slovenci morali zakonito nži- vati iste pravice in jih vendar ne uživamo, iz jed- nostavnega uzroka, ker ne simpatizuje z nami — zi- stem.

Ne oziraje se na Nemce, ki po ostali Av- striji dvigajo glave v zavesti „večje vrednosti“ svoje in večjega blagostanja, ostajem pri Italijanih našega Primorja.

Italijani v avstrijskem Primorju so danes ljudstvo, kateremu se „dobro godi“. To italijansko blagostanje mora občutiti Slovenec, kakor občuti služabnik blagostanje svojega gospodarja. Ta zavest, zavest, da vlada v Primorju i t a l i j a n s t v o, kaže se v sem javnem in notranjem življenju italijan- skega in italijansko mislečega prebivalstva ob obali Adrije. Od najnižjega capina, ki ni vreden, da obriše prah s čevljev zadnjemu slovenskemu težaku, pa do visokonosega milijonarja, vse nosi na svojem hrbtu zapisano: „commandemo noi!“ Ta klic se pojavlja v prvi vrsti v šumu tržaškega javnega življenja, ki nosi blesteči pečat italijanstva, tako, da tujec, stopivši na ulico tržaško, takoj dobi uver- jenje, k e d o t u vlada, k o m u s e t u „dobro godi“.

Seveda se ob tem, če tudi po velikem delu umetno delanem šumu italijanstva mora potopiti v molk vsaki drugi glas in je poleg nemškega v prvi vrsti slovenski glas, ki se ob Adriji ne čuje ali tudi slišati neče.

Tako je danes.

Ne ve se pa, kaj p r i n e s e bodočnost. Da se je italijanstvu posrečilo zasesti vse pozicije v Primorju, temu se ni čuditi, ker italijanskim po- litikom je že po naravi dan večji dar drznosti in komedijaštva; s temi svojstvi pa se navadno do- sezajo hitreji — začasni — uspehi, nego z resno- stjo, poštenjem in resnicoljubjem. A kakor rečene, ti uspehi imajo le značaj začasnosti in je po resnem prevdanku nemogoče, da se vzdrži italijansko go- spodarstvo v Prim. dalje, nego se vzdržuje — kome- dijant na odru. Prostor pa naredi resnišemu na- sledniku, bodisi Nemcu ali — Slovancu. Na Slova- nih je seveda samih, ako ne zgrešijo dane prilike, ko bo jela slabeti luč italijanskega glumaškega navdušenja, marveč, da zgrabijo žezlo, ki so jim je iztrgali glumači in je ne izpuste več iz rok. Tako šala bi se v drugič utegnili maščevati huje, nego se je prikrat in se maščuje.

Ko pa dobe žezlo v roke Slovani — in ka- kor rečeno, na njih je, da so toliko premeteni, da

ga dobé prav kmalu — tedaj se istotako zgodi, da bo po ulicah in palačah tržaških živele slo- v a n s k o kakor šumi sedaj italijansko življenje.

Na pogumu je ležeče vse; pogumuemu pripada svet; a kdor nima poguma, on ostani vedni rob in ne skušaj nikoli otresti se jarma — ker mu nedostaje one moči, katera jedina jamči za vspehe v trdem boji.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 11. janija 1897.

Duhovščina in zadnje volitve na Hrvat- skem. Tout comme chez nous. Kakor v naši Istri, tudi na Hrvatskem liberalizem puje duhovščino, ako se ista le pokaže na torišču političkih in na- rodnih borb. Volilni agitator v duhovski obleki se slika, kakor kakova pošast, nevarna tako, da je neizogibno potrebno, da zoper njo nastopi ves vladni aparat, vsa avtoriteta države. Absurdno je sicer, da se svobodno vršenje državljskih pravic označuje kakor zločin ravno od take strani, ki se ponosom nazivlje — liberalno! Toda treba poznati ta liberalizem naših nasprotnikov, ki so si povsod jednaki, naj že žive na Dunaju, ali v Trstu, v Istri, ali pa na Hrvatskem. Svoboda jim je dragocena stvar, dokler jo uživajo — oni sami! Drugače pa je se svoboda, ki jo uživajo tudi drugi. Taka svo- boda je baje nevarna za državo in za civilizacijo človeške družbe. V tem okvirju se giblje tudi ra- zumevanje pojma svobode od strani madjarsko - li- beralnega zistema na Hrvatskem. — Ta zistem dela neprestano in pozitivno proti koristim hrvatstva. Naravno torej, da Hrvat, skrbeči za hrvatsko ko- rist, ne more biti prijatelj temu zistemu; istotako naravno je, da skušam podreti to, kar se mi vidi nevarno za domovinsko stvar. Boj nezavisnih Hrva- tov proti zistemu je torej naravna stvar. In ker je duhovnik na Hrvatskem nezavisen, ker je inte- ligenčen, je torej naravno, da stoji na odličnem me- stu v tej borbi. Glavni politički boji se bijejo na voliščih. In nedavno so imeli volitve na Hrvatskem. Teh volitev se je intenzivno udeležila tudi rodo- ljubna duhovščina na Hrvatskem. Po našem razu- mevanju ni možno oporekati temu, saj duhovščina ni storila družega, nego vršila je državljansko pravo. Mar duhovnik ni državljan? Je! Ali grešila je vendar hudo s tem, da je delala proti zi- stemu. Ne nahajamo sicer v nikakem volilnem in tudi ne v kazenskem zakonu, da oni, ki vrši vo- lilno pravo, je mora vršiti v prilog zistemu. Celó takih ljudi je na svetu, ki menijo, da je opozicija potrebna stvar, da je opozicija neizogiben sestavni del parlamentarnega življenja. Ker pa se opozicija ne more prav razvijati ob pritisku, menijo taki ljudje, da je glavna podlaga pravemu ustavnemu življenju — neomejena svoboda na volitvah. Tako menijo ljudje, ki so sicer resnično liberalni, a ne smatraje za potrebno, da bi to zatrjali po trikrat na dan. Toda liberalizem izvestnih ljudi ima svoje posebne pojme in meni, da se liberalno mišljenje kaže najlepše v neliberalnem postopanju proti dru- gim. Taki liberalci so steber madjaronskega zi- stema na Hrvatskem. Torej je le v zmislu tacega liberalizma, ako se sedaj proganjajo duhovniki na Hrvatskem, ker so sodelovali na volitvah v prilog opoziciji. A da bi tem izdatneje zadeli čedo, mah- nili so po pastirju. Poslali so v svet vesti: kako je bil nadškof zagrebški Posilović pozvan na od- govor pred cesarja; kako mu je Njeg. Veličanstvo izrazilo svoje nezadovoljstvo; kako da se je moral kakor zgrevan grešnik vračati z Dunaja preko Budimpešte, da tam ponižno zaprosi odpuščenja; kako se je ves potr potrvil v Zagreb itd. itd. Tako grozno pokoro da je moral delati nadškof, ker se je njegova duhovščina — udeležila volitve v opozicijskem zistemu.

No, sedaj je dokazano, da vse skupaj ni nič res, da je to romanje nadškofovo za pokoro le plod — liberalne lažljivosti. Nadškof ni niti bil v Budim- pešti, v Zagreb pa se je povrnil prav dobre volje. V avdienci pred cesarjem je bil res; a kakov da je bil vspeh te avdiencije, moremo soditi po napit- nici, ki je je izustil nadškof na nekem obedu kmalu po svoji povrnitvi z Dunaja. Nadškof da je rekel med drugim: „Pojavila so se taka obdolže- vanja (namreč proti duhovščini) in so našla svojo pot celo do prestola. Težko se je izogniti temu, da v toli velikem zboru, kakoršen je duhovščina te škofije, posamičniki ne zadoščajo zahtevam po- polnosti v vseh stvareh; poleg vsega tega pa mo-

rem reči, da smo na pravi poti in dok- ler ostanemo na tej poti, se nam ni bati ničesar“.

Tako ne govore ljudje, ki so dobili ukor od najviše strani. Nadškof Posilović je torej pohvalil smer, radi katere bi bil moral — po lažljivih za- trdilih v madjarskih listih — delati pokoro. S takimi izmišljotinami bode menda bora malo pomagano — zistemu na Hrvatskem.

Shod socijalnih demokratov na Dunaju. Včeraj je dovršil shod razpravo o organizaciji, stranke. Sklenili so, da bodo vsako leto navadni shodi, ki so bolj nemškega značaja, vsako drugo leto pa splošno-avstrijski shodi. Ti poslednji shodi naj bi bili sredstvo za bližanje vseh narodov po socijalni demokraciji. (Pred vsem bi trebalo, da socijalna demokracija tako zasnuje svoj program, da ne bode žalil političnih in narodnih pravic ter verskih čutil raznih narodov. Dotlej ostanejo vse take lepe izjave le — lepe besede. Op. ur.) Shod je dovolil 100 gl. družinam v davidovskem pro- cesu obsojenih in je zapričel potem razpravo o za- konodavstvu v varstvo delavcev.

Potovanje predsednika francoske repu- blike v Petrograd. Vlada bode zahtevala seveda od zbornice potreben kredit za potovanje predse- lika republike Faure-a v Petrograd. Predno pa se predloži zbornici predloga za ta potrebni kre- dit, pošlje predsednik posebno odposlanstvo, ki naj naznani zbornici predstoječe potovanje. Na ta na- čin zadobi svečan značaj ta najnoveji pojav sim- patij do naroda ruskega.

Častitim našim gg. naročnikom!

II. četrtletje bliža se zvršetku, a večina gg. naročnikov ni še doposlala naročnine za to četrtletje, akoravno smo vsem, ki so v zastanku, poslali na- kaznice z naznačenim zastankom. Obračamo se torej do vseh onih naročnikov, kateri niso še poravnali naročnine za tekoče četrtletje, da to store do 30. t. m., ker drugače bomo prisiljeni istim list ustaviti in to brez ozira. — Zajedno prosimo vse one ča- stite gg. naročnike kateri niso še plačali naročnine za III. četrtletje, da to store začetkom meseca julija t. l., ker se ima naročnina plačevati naprej. Upravišтво „Edinosti“.

Različne vesti.

Umrl je včeraj 11. t. m. čast. gosp. B o g o - ljub Toponarsky, duhovnik tukajšnje srbske pravoslavne cerkve. Pogreb bode danes ob 6. uri popoldne iz hiše žalosti, ulica Campanile 8.

Vjedašja jemu pamjat!

„Dejstva“ gosp. Hortisa, — laž ima kratke noge. V svojem „generalnem“ govoru, s katerim je gosp. Hortis — ta „ljubljenec Tržačanov“, ta „anima del popolo“ — razočaral v prvi vrsti svoje obožavatelje, je navel med drugim — da bi dokazal babarstvo Slovencev — tudi nastopno dejstvo: „Še tretjega tekočega meseca je bil v najbliži bližini Trsta težko ranjen neki finančni stražnik, ki je hotel braniti dva „meščana“, katera se je pretepalo“.

O tem dogodku, iz katerega je gosp. Hortis izcrpil jedno svojih „dejstev“, se je vršila glavna razprava predvčerajšnjim na tukajšnjem deželnem sodišču. Sedaj pa čujte in strmite na „dejstvih“ gosp. Hortisa! Iz poročila o razpravi, kakor je je priobčil „Piccolo“ — to okolnost moramo povdariti posebno — je razvidno, da se v dotičnem poboju ranjeni stražnik imenuje Rolič, drugi ranjenec Flašer, oni, ki je napadalcu iztrgal orožje, Kovačič, napadalec pa — Nicoló Ranzatto iz Trsta!!! Ali ste čuli! To je tisti Hortisov Slovenec, ki je napal finančnega stražnika! Ne, ne ljuba „duša naroda“! Tako prekrščevanje Italijanov v Slovence tudi slabim zgodovinarjem ni dovoljeno; da, niti — slabim pesnikom!

Morda ne bi bilo slabo, ako bi gospod grof Badeni nekoliko primerjal to „dejstvo“, gosp. Hor- tisa z spisi dotičnega kazenskega procesa! Korisiti bi mu utegnilo to o presojanju laških trditev in dosledno tudi primorskih razmer.

Za politično društvo „Edinost“. Od mnogih strani nam zatrjajo, da bi se mnogi Slovenci v Trstu in po deželi radi upisali udom pol. društva „Edinost“, ako bi prišel kdo k njim nabirat čla- narino. Ker smo o tej stvari že objavili nasvet, pritegnemo tudi danes misli, da bi bilo potrebno, ako bi se našel kdo, ki bi hotel nabirati društva

členov. Toda, ker nam razmere za ta hip še tega ne dopustijo, smatramo za svojo dolžnost, vsem onim, ki žele pristopiti k društvu, poslati tem potom najprijazniše povabilo, da pristopijo. Zgodi se to lahko, zlasti v Trstu, na naslednji način: Vsakdo, ki želi postati članom društva, oglasi se ali naravnost v našem uredništvu ali v „Del. podpornem društvu“ ali pa tudi pisмено pri predsedništvu. Vrh tega se lahko prigrasijo pri posamičnih poznanih rodoljubih, s katerimi se sestajajo po gostilnah in kavarnah.

Kakor hitro nam bodo razmere dopuščale, pošiljati navlašč v ta namen človeka mej narod, storimo to in naznanimo to poprej v listu. Škoda pa bi bila, ako bi nekateri hoteli čakati na to in bi ne pristopili že prej. Členarina je tako neznatna, da ga pač ni človeka, ki ne bi zmogel te svote. Ako bi torej naši rodoljubi pristopali našemu društvu po načelu „kamen do kamena palača“, nabrala bi se vsako leto svota, ki bi omogočila društvu izdatniše delovanje, da ne govorimo o moralnem dobičku, ki bi se kazal v velikem številu členov.

Mestni svet tržaški bo imel nocoj svojo javno sejo z že določenim dnevnim redom.

In zopet „opominski listki“. Iz Rojana nam piše rodoljub: Davčna oblast postopa menda sistematično in dosledno povsodi. Tudi v moji hiši je došel eksekutor s opominskim listom v italijanskem jeziku. Mene slučajno ni bilo doma. Hotel ga je izročiti moji ženi. A poslednja je odklonila, rekši: da ne sme vsprejeti v italijanskem jeziku, ker bi se mož jezil. Na to je rekel eksekutor: „Morate vsprejeti. Slovenskih opominov ne smemo raznašati. Ako ne vsprejmete, imam pravico, pribiti list na vrata hiše“. Rekši to, je hitro podpisal list, ga meni nič tebi nič vrgel na mizo ter odšel naglo. — Po par dnevih sem slučajno srečal dotičnega eksekutorja ter sem ga vprašal, da-li je on prinesel opominski list. Ko mi je pritrdil to, rekel sem mu: „Tu imate list in prinesite mi slovenskega, kakor mi ga je vedno nosil prejšnji eksekutor!“ On pa je odgovoril kakor par dni poprej moji ženi — in sicer jezno — ter mi vrgel list pod nogo. Slavnemu finančnemu ravnateljstvu prepuščam v premišljevanje, da-li je primerno in opravičeno, da državni organi tako žaljivo postopajo z — davkoplačevalci!!!

Ne ugaja mu narodna noša okoličanska! Cecilijankam v Rojanu je navada, da prihajajo na procesije oblečene lepo po domače, z ruto na glavi. To ne ugaja gospodu župniku Jurci. Nagovarjal je namreč dekleta, da bi bilo bolje, da bi nosile ruto čez ramena, ker je to — lepše!! Ali je res neizogibno potrebno, da gospod župnik skrbi tudi za toaleto kmečkih deklet?!

Birma. Včeraj je delil prevzvišeni škof zakrament sv. birme v cerkvi sv. Antona novega. Birmancev je bilo 384.

Svoji k svojim! Dne 2. t. m. objavili ste, g. urednik, članek o „lepem vedenju“ g. dra. Brettauera proti slovenskim strankam. Iz omenjenega članka je razvidno, kako nizko je že padla „avita coltura“ in da bi morali nje nositelji prav za prav še v šolo k — našim kmetom!! Da se pa ne dogodi nikdar več kaj takega, bode najbolje, da naši ljudje ne zahajajo več k takim — olikancem. Mi imamo danes svojega specialista za oči, ki rad zdravi vsakogar naj si je reven ali bogat. Gosp. dr. Martinis je naše krvi, ter stanuje v ulici S. Lazzaro št. 17, II. nadstr. in zdravi doma od 1—2. pop. brez plačn. Svoji k svojim!

Nebodigatreba.

„Piccolo“ — in še enkrat „Piccolo“. Vsa stvar pod Škednjem bi se morda že pozabila in tudi mi bi jo najbrže prepustili sodni oblasti, ako bi nam ta dražestni tovariš ne bil dal toliko povoda, muditi se pri njem. To moramo reči, kar se tiče takezovane hrupne reklame, jo „Piccolo“ zna zasukniti kakor malo kdo; on je izvrstne pogodil temperament svojih oboževalcev, da vsikdar tiska to, kar oni citati hočejo —! Gorjé, ako bi ne storil tega, nehal bi biti ljubljeneč tržaške ulice in ta je danes vendarle takorekoč na — „krmilu“! No, resni in pametni ljudje se mu gotovo smejejo, kakor se smejejo clownu in tistemu harlekinu, ki pleše na — trapezu. Radi tega tudi napravljajo njegov list isti utis, kakor bi ga uredovali sami clowni in — ali hočemo reči? — harlekini.

Evo dokaza s Škednjem!

Našim študentom je še v spominu, kako je naslikal iz lastne fantazije „Piccolo“ zadnjo sfero pod Škednjem. Vzel je svoj romagnolski čopič in jel slikati romantično deco iz Romagne kakor lične junake, ki nikomur nič žalega ne storé in ki nosijo pri sebi po 28 cm. dolge nože le radi lepšega, kateri noži pa so tako malo nevarni, kakor oni na slikah Buonarottija. Nevarne pa so motike slovenskih barbarov in pred temi motikami je moralo ubežati kar po noči 50 romagnolov nazaj v deželo murv in sladkotožne poezije. Kajti, to bi ne bilo dostojno, da se peča še nadalje romantični nož s prozaično motiko!!

Toda, zdaj pa povejmo, kar nam poroča oči-videc o tej zadevi. Omenjenega dne so razstreljavali romagnoli tisti breg pod Škednjem, kjer si sezida kranjska družba svoje podjetje in to baš opoldne in mej tem, ko so naši, t. j. Avstrijci, obedovali. Ves čas tega početja bilo je videti mej romagnoli sumljivih namigovanj in posmehovanja. Vmes so se čule psovke na Avstrijce in glasnejši vzkliki: „Dražimo Avstrijake, potem se sprimemo žojimi!“ In razstreljavali so tako, da je moralo leteti kamenje med naše, na kar ti niso mogli ostati hladni („Piccolo“ pa bi bil gotovo ostal hladen, ako bi se njemu nasproti kaj takega godilo, ker je — preplemenit. Op. ured.) Potem so se sprijeli in kakor je že o takih prilikah, letele so batine sem in tja in nasledki niso izostali. — Toliko oči-videc. — Mi bi se, kakor rečeno, ne dotikali vse stvari nadalje, ako bi nam ne bila sumljiva z druge strani. Zakaj, vprašamo, zabavljajo podaniki Italije na podanike Avstrije, ako prihajajo sem jest naš kruh? To naj nam povedo „Piccolo“ in njegovi. Romagnoli, da si se rekrutuje iz njih lep del anarhistov, kakor je to konstatoval tudi „Tagblatt“, bi vkljub svoji razbojniški naravi ne zabavljali na Avstrijake, ako bi k temu ne bili naščuvani. In kdo jih ščeva? Pravico bi imeli mi, sumničiti onega, ki jih zdaj zagovarja.

Sploh je opaziti mej vsemi nizkimi sloji na avstrijskem pobrezju Adrije, da se mej istimi opeva Italija v enomer kakor bliščeči idejal, da se opeva, kakor opeva zaljubljeni gondolijer svojo ljubico. Seveda vse to pri polnih loncih avstrijskih. Lahko je opevati idejalno krasno domovino Italijo, ako je želodec miren. Kaj drugzega pa bi menda bilo, ako bi ti — pevci morali h krati nazaj v sladko senco krila Dantejeve in Petrarkine Muze. Ondi bi zopet nadležni želodec krulil svoj neprijetni disakord. Hvaležnosti, hvaležnosti jih uči, bratec „Piccolo“, te lačne junake, da najdejo na nasih tleh še zavetja, kar pa ne utegne trajati dolgo, ako bodo poslušali še nadalje izvestne sovete. Mesto da se seje med prebivalstvo razpor, v svrhu, da se izpeča po 15.000 iztisov na dan, — o drugih svrhah ne govorimo danes, — bolje bi bilo je navajati k zadovoljnosti, kajti tudi naše pokrajine niso — neizcrpen zaklad.

Modrost sv. Očeta. „Osservatore Romano“ priobčuje noto, v kateri se posebno povdarja instrukcija papeževa in se pozivljajo vsi katoliki na Francoskem, naj pripoznajo sedanjo vladno obliko ter najuporabljajo vsa zakonita sredstva za zboljšanje zakonodaje. Papež apeluje o tej priliki do nepristranskih mož vseh strank. — Tudi v tem činu se zrcali tista ustrpljivost in modrost sv. Očeta, s katero si pridobiva tudi srca — nasprotnikov.

Sloveči slikar Dieffenbach ki je svojedobno delal toliko senzacije na Dunaju, je dospel predvčeraj iz Aleksandrije v Trst s parnikom Bohemia. Dieffenbach ni poznan tukaj, a njegov prihod je vzbudil velik naval mej množico, ki je kar drla za njim, koder je šel. To pa ne zaradi njegovega imena, ki je, kakor rečeno, v Trstu čisto neznano, marveč zaradi čudne noše njegove in njegovih otrok. Dieffenbach hodi po svetu, kakor je hodil o svojem času Kristus, zavrt v priprosto sivo raševino. Glave nima pokrite, marveč mogočni lasje visé mu v prostih kodrih čez ramen. Tako so opravljeni tudi njegovi trije otroci, dve deklici in jeden deček. Dieffenbach je velik slikarski genij in njegove slike so zajedno podoba njegovih filozofičnih idej in nazorov. On je učenik askeze (vzdržljivosti, zmernosti, zatajevanja samega sebe) in njegov uk tirja povrat človeštva v nedolžno prvotnost nazaj, ker le po tej poti da je možno priti iz velike zagate moralne in fizične propasti, v katero je zabredlo človeštvo.

Dieffenbach ima silno sovražnikov in je moral že prestat velike preganjanja radi svojih čudnih idej, zlasti ker je njegova resnica bila v oči više merodajne kroge na Dunaju in po drugod. Njegovi filozofemi utegnejo biti sicer pravi in resnični, a človeštva vendar ne odreši in tako ostane samo čudovita prikazen in interesantna paša rado-vednim očem, koder nastopa. V Trst je prišel samo — menjat denar.

Koperski gojenci. Ustmeno smo izvedeli: Na c. kr. učiteljski študira letos 48 slovenskih gojencev. Vsled odloka 5. aprila t. l. bili so podeljeni državni štipendiji 42 boljšim, marljivim in revnim gojencem; 6 gojencem ta podpora ni bila nakazana, ker so bili ali ne povsem potrebni, ali pa ne povsem dobrega učenja.

Pričetkom junija izplačalo je vodstvo 32 slovenskim gojencem od 1. junija naprej štipendije, ker je slavní deželni šolski svet koncem maja po predlogu preč. deželnega šolskega nadzornika, ki si je vse natančno ogledal, uničil predlog vodstva radi neopravičenih kazni in je ukazal, da se morajo stipendistom podpore takoj izplačati. Čeravno so poslanec Spinčič in tovariši dne 28. maja 1897 stavili interpelacijo, da dobé slovanski dijaki rečenega zavoda svoje štipendije; čeravno je visoki deželni šolski svet v svojem odloku koncem maja natančno ukazal, da se imajo vsem štipendistom izplačati štipendije; čeravno je to isto zahteval gospod deželni šolski nadzornik v navzočnosti vsega vsega učiteljskega zbora dne 4. junija: vendar vodstvo do danes še ni izplačalo 12, reči: dvanajst slovenskih štipendistov, ki so vsi imeli koncem prvega polulelja spričevalo prvega reda in so lepega vedenja. Izmed hrvatskih štipendistov, katerih je silno malo, jih pet doslej ni dobilo nič radi iste trmoglavosti. Kdo vlada?!

Zopet štrajk. Tudi delavci kamnoseške tvrdke Dagostini & Comp. so ustavili delo. Tvrdka je baje pripravljena dovoliti delavcem nekoliko olajšav.

Javni shod pri sv. Jakobu. „Izobraževalno društvo“ skliče javni shod jutri v nedeljo ob 5. uri pop. v prostorih g. Lukšiča pred cerkvijo. Ker bodo na dnevnem redu razne podučljive razprave, je želeli, da se naši delavci in drugi mnogoštevilno udeležé.

O d b o r.

Židje v Ljubljani V beli slovenski Ljubljani se vedno bolj množe židovske tvrdke, nevarne gmotnemu stanju nežidovskega obrta. Z majem je otvoril v Ljubljani znani Žid Alfred Fränkl iz Mödlinga svojo zalogo čevljev. Fränkl preplavlja se svojimi čevlji ves svet in jemlje zaslužek poštenim domačim čevljarjem. Ljubljanski upravi priporočamo — saj je slovenska — da se brani z vsemi silami židovske konkurence, ako hoče obstanek svojim domačim obrtnikom.

Trž. delavec.

Nova znamenita najdba v Egiptu „Times“. poročajo: angleška učenjaka Grenfell in Hunt sta našla minolo zimo v Benézi (stavi Oxyrhynus) v Egiptu ogromno število znamenitih papirjev (papyros). Benéza leži ob robu zapadne puščave med pokrajinami Fayum in Minya. Arheologi in starinarji se niti še dotaknili niso tega kraja. Učenjaka nista našla več mnogo ostankov bivališč iz stare dobe, — vse je bilo pobrano in pozidano v nove stavbe. A pod staro suto ležali so pokopani znameniti papirji. Isti izvirajo iz dobe rimljanske osvojitve pa do arabskega vladarstva. V najdenih rokopisih je natančno označeno vsako stoletje navedene dobe. Največ je pisanih v grškem jeziku, vmes je tudi latinskih, koptskih in arabskih stavkov. Vsebinska najdenih listin je dosedaj čisto neznan. V jedni listin se nahaja zbirka „logie“ t. j. izrekov Kristovih. Nekaj teh izrekov ni v evangeljih, drugi niso mnogo različni od onih v novem testamentu. Določanje starosti te „logie“ da teologom priliko za zanimiva preiskovanja. — Po tradiciji je sv. Matevž nabiratelj teh izrekov. Biser najdbe, listina, sestajajoča iz 150 dobro ohranjenih, po več čevljev dolgih pergamentov obdržal si je Gizejski muzej. Ostanek se je poslal na Angleško, kjer se najdba preišče znanstveno. Razen papyrov našla sta učenjaka množico kovanega drobiža, 200 popisanih črepinj, (ostrák), bronastih in slono ostenih nakitov in drugih stvari iz bizantinskih in rimljanskih časov.

(Dr. K. Glaser.)
(Dalje)

Dasi sta Koroška Matija Majar in Einspieler prišla za štajerskimi pisatelji, je naravna posledica, ker sta njihova sosedu, in ker so upravi ti v ozki zvezi z Davorinom Trstenjakom in Slomškom. Res, da sta obadva pisala tudi v „Novice“, pa saj so ti in drugi Korošci ločeni od drugih po treh zvezdah. Kranjec Robida je vse svoje življenje delal na Koroškem in ni — kolikor je znano meni — sodeloval v Bleiweisovih Novicah, zato rej ga nisem mogel postaviti nikamor drugam, kakor med Majarja in Einspielerja. Jeden ocenjevalec („v Dom in Svetu“) mi očita, zakaj sem Miklosiča postavil tje, kjer je, in g. Vidic, da sem ga premalo povzdignil. Pred Janežičevo dobo sem ga postavil radi tega, ker se uprav v Janežičevem „Glasniku“ po jezikoslovnih razpravah začenja kazati vpliv njegovega treznega in fundamentalnega jezikoslovja, ki je konec storilo etimologizovanju Ravnikarja Hincgerja, in drugih slovenskih pisateljev; da rabim zdaj priljubljen izraz, on je konec storil „romantičnemu“ jezikoslovju tako v Slovencih, kakor v drugih Slovanih. Ko sem 1878. l. šolske počitnice preživel v Berlinu in tam od Jagića slišal, da je tadanji berlinski germanist Müllenhof Miklosiča imenoval največjega jezikoslovca tadanje dobe, sem jaz prvi v Slovencih razglasil to sjajno sodbo o našem rojaku, — ob priliki, ko smo Bož. Rafč, dr. L. Požar in jaz 1882. l. na jesen Ljutomerčane nagovarjali, naj 1883. l. slave sedemdesetletnico svojega slavnega rojaka in uprav s to izjavo, ki je presenetila cincajoče Ljutomerčane, smo upognili njihove pomisleke; — gotovo bi ga bil opi-

Moje slike posameznih mož imenuje gospod Vidic medle, suhoparne. Tukaj moram omeniti, da je priznan slovniški pesnik na Kranjskem imenoval mojo sodbo trezno in resnobno; seveda mladina bi rada imela vse bolj ognjevito. Sodba g. Vidca generaliter tudi ni opravičena; pritrdim privatni sodbi gospoda predsednika „Slov. Maticе“, da niso vsi odličnjaki jednako natančno orisani, da bi se morda tu in tam pridjalo kaj, vsakako pa na splošno Vidčeva sodba v tem oziru ni opravičena. (Pride še.)

Kaneja 11. Ustaši so prosili admirale, da bi jim dali živil. Admirali so privolili.

ber 89.—, za december 89.75 za marc 40.50. mirno.

Dumaška borza 8. junija 1907.	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	102.25	102.25
v srebru	102.25	102.25
Avtrijska "renta" v zlatu	123.20	123.25
v kronah	99.90	160.80
Kreditne akcije	366.40	366.75
London 10 Lst.	119.50	119.50
Napoleoni	9.52	9.52½
20 mark	11.73	11.73
100 italj. lir	45.32½	45.40

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinj
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

ODHOD:

6.30	predp. v	Herpelje,	Ljubljano, na	Dunaj, v	Beljak.
8.30	"	v	Herpelje,	Rovinj,	Pulj.
4.40	popol.	v	Herpelje,	Divačo, Dunaj	Pulj in Rovinj.
7.30	"	v	brzovlak	v Pulj, Divačo,	Beljak na Dunaj
			Lokalni vlak ob praznikih		
2.15	popol.	v	Divačo.		

DOHOD:

8.05	predp. iz Ljubljane, Divače.
9.45	" iz Pulja, Rovinja.
11.15	" iz Herceglj, Ljubljane, Dunaja.
7.05	popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.
9.45	" brzovlak iz Pulja, Rovinja,
	Lokalni vlak ob praznikih:
8.35	porol iz. Divače.

ODHOD:

7.45	predp.	brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25	"	brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.—	"	omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55	"	poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom.
12.50	popol.	omnibus v Kormin.
4.40	"	omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.25	"	poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05	"	brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05	"	brzovlak v Kormin.
8.45	"	mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10.—	"	mešani vlak do Mürzzuschlag.
		Lokalna vlaka ob praznikih.
2.—	"	v Gorico, Kormin, Červinjan.
4.25	"	v Nabrežino.

6.55	predp.	mešani vlak iz Mürzzuschlaga, Beljaka, itd.
7.30	"	mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35	"	brzovlak iz Kermina,
9.25	"	brzovlak z Dunaja.
10.25	"	poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37	"	brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20	"	omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40	popol.	poštni vlak z Dunaja.
7.45	"	omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30	"	brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine;—
8.56	"	brzovlak z Dunaja zveza z Reko.
		Lokalna vlaka ob praznikih.
10.50	popol.	z Nabrežine.
11.26	"	iz Kermina, Gorice, Cervinjan.

Te dni je prevzel naš rojak **Ivan**
Bufon

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

On je uredil pekarno poplounoma, da odgo-
varja na vse strani. Priporoča se, da se ga
pogostoma podpira po geslu „Svoji k svojim“.
Ima na prodaj vsakovrstne moke in sladšice
po primernih cenah in sprejema domači kruh
v peko. Postrežba je točna in poštena.
Nadejaje se obilnega obiska se v naprej prav
toplo zahvaljuje

Čaj „Tisobornikovet“ (Milleflori).

Clati kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omet za ozdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

(Tržaška hranilnica)

Sprejemlje denarne uloge v bankov-
cih od 50 nč. do vsacega zneska vsak
dan v tednu razun praznikov, in to od
9—12. ure popoldne. Ob nedeljah pa
od 10—12. ure popoldne. Obresti na
knjižico 3%

Plačuje vsak dan od 9—12. ure popoldne.
Zneske do 100 gld. precej, preko 100
do 1000 mora se odpovedati 3 dni in
% zneske preko 1000 gld. pa 5 dni.

Eskomptuje menjice domicilirane na	
tržaškem trgu po	3 1/2

Posujuje na drz. papirje avstro-ogersko	
do 1000 gld po	4%
Višje proske od 1000 do 5000 gld po	5 1/2%

Daje denar proti vknjiženju na posesti v Trstu.
Obresti po dogovoru. 2-24

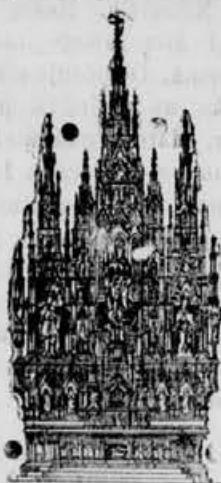
Tret, dne 5. maja 1894.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“
ki je zajedao URAR, priporoča se toplo p. n. ob-
činstvu za popravljanje svakovrstnih ur. Udani
Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitaria

Blagorodni spoštovani
gosp. Mahlknecht!

Z jasicami sem popolnoma zadovoljen toliko glede zvršenja kakor tudi cene.

S spoštovanjem
Ljudevit Skufca,
župnik.
Blagovica, Kranjsko.

ces. kr. trgovskosodno protokolirana firma
— pri —

Grö

Sv. Ulrihu — Gröden — Tirol
 priporoča se za cerkvena dela v lesu kakor:

leco podobne svetnikov vseh

velikosti, kriščevo telo, božji grob, jaslice, križev pot v reliefu v najfineji opravi in sploh za vsa v cerkveno stroko spadajoča umetna lesorezna dela po zmernih cenah.

Ilustrovan cenik, obrise in prevdarke
na zahtevanje brez stroškov.

Visokospoštovani gosp.
Kristian Mahlknecht!

Resnici na ljubo moram
potrditi, da so dela, katere
ste mi poslali, popolnoma
umetno izvršna. Lurdska
mati božja, katero sem pre-
jel pretečeno leto, presene-
tila nas je vse in prijetna
je vsakemu, ki jo zagleda.
Sv. Kvirin, kojega sem le-
tos naročil, je tudi jako lep
ter sem z obema deloma
jako zadovoljen tako, da
morem reči: veni, vide et
judica — pridi, glej in sodi.
S spoštovanjem
Karl Stefan Kumar,
vikar.